

"הַיְלָדִים אֲשֶׁר־בָּאָתָּה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה"

אחר הדברים האלה, שבעים שקל
בشكل הקדש (במדבר ז, עט), למה שבעים,
כגンド מראש ספר בראשית עד קללה נחש שבעים
פסוקים, א"ר פנחס שני אויבים לא נארדו עד
שהשלים עליהם שבעים פסוקים, הנחש והמן
הרשע, הנחש מבראשית עד ארור ארתה מכל
הבהמה (בראשית ג, יד) שבעים פסוקים, המן
מאחר הדברים האלה נגדל המלך וגוי עד ויתלו את
המן (להלן ז, י) שבעים פסוקים, לתחילה שבעים
נוהלה על חמישים.

אֲחַשּׁוֹרֹושׁ יִשְׁנוּ עִם־אָחֶד מָפֹר וּמְפֹר בֵּין הַעֲמִים בְּכָל מִדְינֹת
מֶלֶךְ וּדְגָנִים שְׁנוּת מְכֻלָּעַם וְאַתְּדָתִי הַמֶּלֶךְ אַגְּמָעַשִּׂים וּמְלָאָר
אַיְצָה לְהַנִּיחָם: אַמְּעַל־הַמֶּלֶךְ פָּוב וַקְּתָב לְאַבְדָּם וּשְׁרָת אַלְפִים
כְּכָרִיכְסָפֶן אַשְׁקוֹל עַל־יִזְרֵעֵל עַשְׂיַה הַמֶּלֶךְ לְהַבְיאָה אַלְגָּנוּג הַמֶּלֶךְ:

בנין המולתה האגני צרל קל-היוחדים חשב על-היוחדים לאבדם
והפעיל פור הוא הגוזל להם ולאבדם: ובבאה לפניהם מלך אמר כה
עם היטפֶר ישב מחשבתו הרעה אשר-חשב על-היוחדים על-
ראשו ותלו אותו ואת-יבניו על-העץ: על-כן קראו לימים האלה כו
פורים על-שם הפור על-כן על-כל-דברי האגדת הזאת ומה:
ראן על-כבה ומה הגיעו:

וְהַעֲדָר שׁוֹשָׁן נִבּוֹכָה, הַפִּיל הַקְּבָ"ה
בְּכִיה וְעַדְבּוֹבִיא בְּתוֹךְ שׁוֹשָׁן, אֶשְׁוֹה הַוִּלְכָת
לְשֻׁטוֹחַ פִּירָזָה וּנְפִילָה מִן הַגָּג וּמִתְּהָא, אֶרְטַה הַולֵּךְ
לְשַׁאֲבוֹ מִים מִן הַבּוֹר וּנְגַלֵּל בּוֹ וּמִתְּהָא, שְׁגָאָמָר וְהַעֲדָר
שׁוֹשָׁן נִבּוֹכָה. (ב) (ב)

בחדש הראשון הוא חדש ניסן בשנת שתים
עשרה למלך אחשודוש הפל פור להشمיך עם
קדושים. יצאה בת קול מן השמיים וכן אמרה. אל
תירא' הכנסת ישראל. אם אתם שבבים בתשובה הוא
יפול בגורל תחתיכם.
וילגdem עזר

ו- ממלאת עצות בקנין רצאל יעוז שפניאו עזבי
ו- עזים לחתעתם ורעל אחור לעולמה: וההקריב אפרקון אתח-פר הפתתאות
ו- אשור-לון וככפר בעזון יקדוד גינו: ולקחו אתח-שנוי השעריהם ויחמיד
ו- אחם לפניו יהולה סופה אונל מועד: ונקון אפרקון עלי-שנוי תחשעים
ט גורלות גורל אחד ליהנה וגורל אחד לאנואיל:

תיר ארבעים שנה קודם חרבן
הוביה לא היתה גער עוללה בימן זילא וזה
לשין של איזוריית מלכון ולא היה נר מערבי
דולק ורו' לדלות הרכל נפהנות טאליכון
עד שענער בהן רבנן יוחנן בן זכאי אמר לו
היכל היכל לפני פה אחת מבועית עצמן
יודע אני בר שבודק עיר לרחוב וכבר
נתגנבה עילך ובראה בז' עדרא פחה לבונז'ו
דליך וראבל אש בארכ' בונז'ו

ר' בון שלשין חישב דראשנין וליד דר
במזרד הדרהון אמרצעים וליד דר במזרד
האמצעי אדרוניט וליד דר במרז'ה העלון ובוין
שהגיאו ומנו לנאה כתרהך וויזא וזה קבל
זהה

מִשְׁהָ אֶת-כְּלֵי-עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֱלֹהֶם אֶלָּה הַדְבָּרִים אֲשֶׁר-
בָּצֹהָה יְהוָה לְעַשֵּׂת אֶתְכֶם: שָׁשׁ יָמִים תַּעֲשֶׂה מֶלֶךְ כְּבָבוֹם הַשְׁבִּיעִי
יְהוָה לְכֶם קָדוֹשׁ שְׁבַת שְׁבָתוֹן לִיהוָה כְּלֵי-הַעֲשָׂה בָּו מֶלֶךְ יוֹמָת:
לֹא-יַתְבִּעַר אָשׁ בְּכָל מִשְׁבָּתֵיכֶם בְּזַיְם הַשְּׁבָתָה: פָּנָא נִזְגָּב

א ווַיַּקְרֹב מִשְׁמָה וְגַם. קָדֵךְ לְלֻעַת טֻעַט קָדוֹמֶךְ לוֹמֶר
וַיַּקְרֹב הַמֶּלֶךְ סָפֹות דְּכָר הַלְּגִיל נְכָל נָם מְכָל יְהוָה
דְּכָר בָּם. וְנַדְּמָה כִּי נְגָד שְׁלֹמוֹ כִּי קָלָן עֲנוֹ פְּנֵיו וַיְלַחֵן
מִנְגַּדְתָּ מְלִיאָהוּ נָתָה תְּזַוְּלָה לְסִקְתִּיל הַמִּזְבֵּחַ כְּכָל יְמִינָנוּ
קָלָם מִזְמְנוּרָה, וְזֹה אַדְקָשָׁק לוֹמֶר לְמִת כָּל עַדְמָה:
בְּגַם - כָּל עַדְמָה

לה זיינקלן מישא. רבותינו בעלי אנדר אומרים מתחלת תורה ועד סופה אין בה פרשה שנאמר בראשו ווקה לא ואת בלבד אמר הקב"ה עישה לך קהילות גולדות וזרוש לפניהם הרבה שבת כד שילמו מפק דורות הבאים להקחיל קהילות בכל שבת ושבת ולכנים בבתי מדשות למד ולהורות לישראל דבריו תורה אישור וחומר כד שואה טמי הנrule מתקלם בין בני. מכאן אמרו משה תקן להם לישראל שיהוו דורשין בעניין של יום הילוב פסח בפרט הילכות עיצרת הלכות החג בחג, אמר משה לישראל אם אתם עושים כסדר היה הקב"ה מעלה עליהם כאילו המלתרם אותו בעולם שנאמר יאתם עידי נאם ה' ואני אל. וכן דוד הוא אומרبشرתי צדק בקהל רב (א) וכי מה בשורה היזישראל עריכין בימי דוד והלא כל ימי של דוד מעין דוגמא של מישיח היה אלא פותח ודorous לפניהם דבריו תורה שלא שמעתון אז **מעולם:**

תְּהִלָּה שְׁמַעְנָן
וְבָרֶךְ

שושנת יעקב אַדְלָה וְשִׁמְחָה. בְּרוֹתָם יְהוָה תְּבִלָּת
מִרְדָּבִי. תְּשֻׁוּתָם דִּין לְגַנְתָּה. וְתְקֹותָם בְּבֵל יְהוָה וְדוֹר.
לְהַדְרִישׁ שְׁבֵל קְיוֹד לֹא יְבָשָׂו וְלֹא יְכַלְמוּ לְגַנְתָּה בְּלַחֲזּוֹתִים
כֶּה: אֲרוֹד הַמָּן אֲשֶׁר בָּקָשׁ לְאַפְּדִי. בְּרוֹד מִרְדָּבִי חִזְחוֹרִי:
אֲרוֹדָה וְרָשׁ אֲשֶׁת מִתְחִידָה. בְּרוֹכָה אַסְתָּר פָּעָדרִי. וְגַם
צְרָבָנוֹה וְכוֹר לְעָנוֹב:

ויבל יעקב לאחות את-בנוי ויאסף רגליו אל-המשה וינגע
בב ויאסף אל-עמיו. ויפל יוסף על-פni אביו ויבק עליון וישקלו: ר' נ羞
יוסף את-עבדיו את-הרפאים להונט את-אביו ויתחנתו הרפאים
את-ישראל: ומלאו-לו ארבעים יומם כי-כון ימלאו ימי החנכים
ויבכו אותו מערבים שבעים יום:

ויבכו אותו מקרים שבעים יומם אמר ר' אבהו כל אותן שבעים יום שבין אידיות לאיגרות, כנגד שבעים יום שעשו המצריים חסד עם אבינו יעקב. **ימני טהרה**

בן לוי טשומ ברא קפרא יכל המכוריד רמעות על אדם כשר הקביה מופרן
ומניחן בעיות גנוו' שנאמן נווי ספרה אהה שימה דמעתי בוארך דלאס' י' בספרח איד' "הוזה אמר רב כל המהעיגל בהסתפין של חכם ראיי לקבורו
בכחו'ו שנאמן יוקברו אותו בגובל נחלתו בחמנת סרא אשר בדור אפרים י' מצפין לזר געש מלמד שדוגש עלייהן הדר להרנן איד' חוויא בר אבא איד' וווען י'
כל המהעיגל בהסתפין של חכם אינו מאיר יטימ מודח בגנד מלה שנאמן י'
באנאקה בשילוח תריבנן'

עה עט ביום שבעם עשור יומ גשיא לבני נפתלי אוחזירע בון-יעקב: גרבנן
קערת-יכספ אהות שלישים ומאה משקלות מושך אחד פסף שביעים
מ-שקל בעקל לנדש שבירתם מללאים סליח בלילא בשמון למנחה: קב' פ' כהמ (כ' ז)

וְבָמֹרֶשׁ : וַיַּקְרֵל מִשְׁׂהָרָה קְהֻלָּה מִשְׁׂהָר וְתַפְפָר אֶל קְהֻלָּה
אֲחֹרֶן, דָּמְתִּיב : וַיַּקְהֵל שָׁעַם עַל אֲחֹרֶן,⁵² וְגַם אֱמִירָה מִשְׁׂהָר דָּמְתִּיב : וַיֹּאמֶר אֲלֵיכֶם מִשְׁׂהָר,⁵³
וְתַפְפָר אֶל אֱמִירָה אֲחֹרֶן שָׁבָטְךָ : וַיֹּאמֶר אֶלְיוֹן קוֹמָה עַשְׂא לְךָ אֲלֹהִים,⁵² וְגַם : אֲלֹהִים
וְזָבְדָּרִים,⁵⁴ וְתַפְפָר עַל : אֲלֹהִים יְשָׁרָגָל,⁵⁵ יְמַנְתָּה הַגּוֹנוֹתָה וְפִפְרָר עַל זְבַב הַעֲלָל.

אמר ר' חייא בר אבא אמר יוחנן
בבל הנשمر שבת בחלכתו אף עובד עין
[כבודו] איש מorthlin לו שנאמר איש אויש מorthlin
עשנה אתה וגוי מחללו אל תקרי מחללו אלא
מחללו אמר רב יהודה אמר רב אלמלי שברו
ישראל שבת ראייננה לא ישלה בהן
אוותה ולשון שנאמר יודוי ביום השבעה יצא זרע
מן העם לקלות וכחוכ בתריה ויבא עמלק

רב נהם בר יצחק מתח לה מתחא לאו פרישרא מאבא
שור דמעלה לולי זי שעוזה לנו אמר נא ישעאל ליל
זז שעוזה לנו בקטן עליין אדים אדים ולא זילד

၁၇၁၁ ၁၇၁၂ ၁၇၁၃ ၁၇၁၄ ၁၇၁၅

(א) פְּנַיִם כָּמוּלָת לֹא . ד' קָטֵה לֹא וְכ' .
בְּכֶל יְדֻעַת כִּי הַגְּלוּת לִינְס הַלְּמָן
ד'. כְּפֶל וּמְזִוִּין וּלְבוֹת . הַכֶּן שׁוֹךְ טְמִיעָה
י' לְכַיּוֹת בְּחַמְלָת טִימָת גְּנָלָם . יְתַמְּמָה
כ' כְּמַלְקִי כ' חַלְנוֹג וְכַוְדִיצְיִי רְזִיל וְכ' .
שְׂאוֹגָה פְּנַיִם כ' קָטֵה לֹא .

הנהני ר' אליעזר אומר אם ישראל עשוין תשובה
אם אין עשוין תשובה אין נגאלין אלא הקב"ה
שייפיזובם ובשווים למטה

(לה, א) ויקח למשה וכו'. ויקח לבעי מקוה, לומר מה מקוה מטהר כך דית' מטהרין (ה), ומה מקוה צריך להיות בו ארבעים סאה (ג) וכך משה עמד בהר מ' יומן (ו) וננתנה לו התורה, מה מקוה צריך להיות בו אםה על אםה ברום ג' אמות (ל) וכך התורה, אםה בת ששה טפחים (ה) רמז לששה סידדי משנה, ברום ג' אמות רמז תורה נבאים וכותבים, ומה מקוה אינו מטהר בזוחליין אלא באשכוריין (ו) וכך דית' אינם

אסתר קדשך אל-מרדיי: לה' בנים את-ישראלים הגדאים
בשין וצומו עלי ואל-תאכין ואל-תשינו ששת ימי לילה ווות'
ונגן ונערז אנותן נזקן אבא אל-יחמאל אשר לא-יכת וכאשר
אכתי אבדתי ויאבר מודדי יושך כל אשד צויה עלייך אסתור:

... ניחן בעי אורותיו ופדי ניחן בעי אורותיה נכמת יין ילא פל

במישנה כל מחלוקת שהיא לש"ש סופה להתקיים זו מחלוקת שמאו והלו ושאינה לשם שמים מחלוקת קrho כו' וכן הוא בזוח"ק דפליג על שבת שנך שלום ואחד בחלוקת ע"ש. כי בודאי יש מקום לחייבי דעתות שנמצאו בבנ"י כמ"ש שם שאין פרצופיהם שוה כך אין דעתיהם שוות. והענין עפ"י מ"ש א"א ז' מז"ר ז"ל על המשנה אם אין אני לי מי לי כי כל אדם נברא לתוך דבר מיוחד שאין אחר יכול לתוך וכן בכל זמן וזמן מיוחד תיקון אחר. עכ"ז כשהאני לעצמי מה אני שצריך כל אחד לבטל חלק פרטיו שלו אל הכלל ע"כ דפח"ח. ונענין זה נהוג בעולם שנה נפש. כי בששת ימי בראשית נברא בכל יום עניין מיוחד לא ראי זה כראוי זה. אך השבת הוא הכלול כל הימים והוא כל מחזק ברכה ע"י שיש בו האחדות לכך הוא קיום כל הימים כדאיתא באת-שבת באת מנוחה ונגמרה המלאכה כי אם אין שלום אין כלום. וכמו כן בנפשות כל נפש יש בו עניין מיוחד ובנ"י הם הכלל. עפ"כ בבנ"י עצם יש ג"כ צדיק הכלול כל הפרטים כדאיתא שיהי יודע להלן נגד רוחו של כל אחד וכמו כן בעולם ציון מכלל יופי שיש בכל מקום עניין וויפי מיוחד. ואדרץ ישראל וביהם"ק ה"י בו שורש כל מני יופי של כל המקומות. והנה כן עשה הש"ת שיהי מקודם שתת ימי המעשה ואח"כ י"ה"י חיבור אחד מכוכם. וכמו כן הגם כי המחלוקת צריכה להיות שככל אחד יאמר דעתו אבל הכל כדי שיהיה אח"כ אחדות.

יב) מציאות קרבן מופך בשכבה על פי חשבונו של הרמב"ם (דבוגאין דעלמא אולוי כוותיה) הוא מצוה ת"ג בתורה, והוא פמנין התייבות שיש בתפילהין ת"ג תיבות, ובשכבה קדושת היום הוא במקומות תפילהין, וחיבת יתרה נודעת לנו בקרבו מוסף שהוא בכו תוספת כתיבה לידען, ובעכבר זה אומרים כת"ר בקדושת מוסף ת"ג הוא כת"ר בידין, והבז'ו.

(לה, א) ויקהָל משה וכור'. ויקהָל בגי מקוה, לומר מטהרין (ט), ומה מקוה צרייך שייהי בו ארבעים סאה (ג) כך וננתנה לו התורה, מה מקוה צרייך שייהי בו אמה על התורה, אמה בת ששה טפחים (ט) רמז לששה סידורי משנה, נביאים וכותבים, ומה מקוה אינו מטהר בזוחליין אלא במתקיים אין אלא במאי ישוב תמייד בבית המדרש